

Lin Buttonová

Otec je důležitý

Jak působí
porušený obraz Boha
a co s tím

Nakladatelství KMS

Obsah

Poděkování	9
Úvod	11
1. Otcovská láska	13
Bůh jako dárce života	20
Bůh jako otec těch, kteří nemají otce	22
Bůh je věrný	23
Otec je štědrý	25
Bůh je náš ochránce	26
Bůh k nám prožívá náklonnost	29
Bůh je všímavý	30
Bůh nás přijímá a ujišťuje	31
2. Uzdravení vůle	43
Objevování Boží vůle	44
Ochromená vůle	48
Pasivní vůle	50
Usilovná vůle	52
Závislá vůle	58
Netečná vůle	61
Poddajná vůle	63
Vyžadující vůle	66
3. Ctnost naděje	76
Modlitba naděje	86
4. Touha	87
Falešný obraz Boha	92
Jak jsem to prožila já	97

5. Hranice	103
Ježíš a bohatý mladík	106
Ježíš a Lazar	106
Dobry Smařan	107
Rozumné a bláňové panny	108
Potřeba uznání	109
Nejistota v identitě	114
Neschopnost slyšet Otcův hlas	115
Tělesné hranice	118
Čitové hranice	119
Duchovní hranice	120
Hranice v myšlení	122
Hranice v představivosti	123
Postoje	124
Chování	125
Schopnosti či dary	125
Volby	126
Hranice a církve	127
Na jaké příznaky si dávat pozor	130
Dobrá zpráva o nastavování hranic	133
Závěr	135
Poznámky	137

Poděkování

Těm, kdo mi byly vzorem v úloze ženy

Agnes Sanfordové, autorce druhé knihy, kterou jsem četla po obrácení a díky které jsem si myslela, že se za uzdravení modlí každý.

Leanne Payneové, jejíž kniha *Rozbitý obraz* mi pomohla vyjádřit slovy něco z toho, co jsem objevila při modlitbách za uzdravení. Když jsem se s Leanne v roce 1986 setkala, poznala jsem v ní štědrou a inspirující rádkyni, které nepřestanu být vděčná.

Mentorům

Jenny Kryriacouové, která mě vedla k Ježíši a naučila mě, jak být jeho učednicí.

Reverendu Davidu Blackledgeovi, který mě povzbudil k tomu, abych zkusila otevřít dveře, které jsem považovala za zavřené.

Reverendu Canonu Michaelu Coleovi, který Ellie Sherringtonové a mně dovolil začít s modlitbami za uzdravení.

Reverendu Canonu Martynu Cromptonovi, který mě naučil myslet samu za sebe.

Reverendu Paulu Harcourtovi, který mě přizval mezi pracovníky sboru *All Saints' Church* ve Woodford Wells a umožnil mi tak být součástí velkého služebního týmu.

Zvláštní díky

Dr. Lainellu Hoyovi a Vivienně Stockleyové, kteří mi pomohli shromáždit a uspořádat zkušenosti z mé 30leté poradenské služby, což mě dovedlo k titulu PhD.

Anitě Henserové, že neúnavně zanášela všechny úpravy této knihy, a za všechnu její práci coby administrátorky školy *Healing Prayer School*.

Jean Gondlontové a mému manželu Ronovi za přečtení prvního zpracování knihy.

Jean Gondlontové, Elunedě Hodgkinsové, Randallovi a Dr. Maggie Stalveovým, že patřili do skupiny lidí, která nás podporovala a která se každý týden schází k modlitbám.

Reverendu Malcolmovi a Christině Porterové, že se věrně účastnili našeho cestování a patřili do týmu školy *Healing Prayer School*.

Týmu školy *Healing Prayer School*, jehož členové jsou vůči mně i ostatním věrnými služebníky a posluchači Božího slova.

Přímělcům Dr. Pamele Evansové, Canonu Peteru Dowsettovi, Reverendu Alanu Hitchingovi, Ellie Sherringtonové, Dorothy Churchové a Gill Rosenwouldovi.

Rodině z mého sboru *All Saints'* ve Woodford Wells. Děkuji každému z vás za všechny křty, svatby, pohřby, ustanovení ke službě, oslavy, sborové víkendy a za to, že víte a dáváte vědět, že žít ve společenství má význam. Vaše láskyplná podpora, pomoc a modlitby během 35 let, co patříme do téhož sboru, utěšovaly bolest a smutek v životech nás všech.

Děkuji pondělní skupince, na níž se ženy každý týden schází, aby spolu studovaly, modlily se a podporovaly se navzájem. Zakusila jsem mezi nimi velikou lásku.

A zvláště děkuji Ellie Sherringtonové, která je přes třicet let mou přítelkyní a modlitební partnerkou. Nikdy mě nesoudila a je nedílnou součástí mé vlastní cesty za uzdravením.

Úvod

Mnoho let se účastníci konferencí ptali: „Kdy o tom napíšete knihu?“ Odpověď jsem neznala. Ale minulé léto jsem měla několik snů, ve kterých se objevovaly stránky knihy nebo papír na psaní a kdy mi kolem hlavy poletovala slova. Vyvodila jsem z toho, že mi Bůh říká, abych začala.

Uvědomovala jsem si už dopředu, že mám na jednu knihu příliš mnoho látky, ale jak jsem o tom začala přemýšlet, téma se mi přirozeně rozdělilo do několika kratších knížek.

Tato kniha *Otec je důležitý* je první z řady nazvané *Proměňované životy*.

Lin Buttonová

1.

Otcovská láska

V křesťanství jde o to znát Boha a k tomu je nutné mít o něm správnou představu. Jádrem křesťanství je vztah; Bůh jako Trojice žije ve vztahu stále, a proto se i my jako jeho děti stáváme součástí této rodiny, součástí jeho společenství. To ovšem nezažijeme vždy. Pokud myslíme jenom na to, co je v tomto vztahu *naší* úlohou neboli jak *my* uctíváme, chválíme, přimlouváme se a vzdáváme díky, začne to být hodně jednostranné. Přestáváme si uvědomovat, že musíme naslouchat, a spolu s vědomím i schopnost a touhu naslouchat. Často se bojíme ticha a nenecháme srdce, aby se uklidnilo, což je ale pro schopnost naslouchat nezbytné.

Když začínáme naslouchat svému nebeskému Otci, musíme se bránit před dvěma krajnostmi. První je naše pýcha a touha mít věci pod kontrolou, takže Bohu pomáhat sice chceme, ale jen svými radami. Pod škraboškou proseb a přímluv se mu pokoušíme vysvětlit, jaký je problém, a poradit mu, jak by problém mohl vyřešit a jakou by mohl dát odpověď. Bůh nás nepotřebuje, ale miluje nás, a tak nás chce taky zapojit.

Druhou krajností je, když si neuvědomujeme, že patříme do královské rodiny, a když neznáme vlastní hodnotu a cenu, takže vůbec neočekáváme, že by k nám Bůh chtěl mluvit. Bůh v nás chce obnovit vědomí toho, kým skutečně jsme. Jsme totiž jeho milovanými.

Když se učíme spočívat hlavou na Ježíšově hrudi, slyšíme tlukot Božího srdce a můžeme se pohybovat ve svobodných rytmech jeho milosti. V tomto láskyplném vztahu k nám Bůh mluví jako náš Otec a přítel:

Vy jste moji přátelé, děláte-li, co vám přikazuji. Nebudu vás už nazývat služebníky, neboť služebník neví, co dělá jeho pán. Vás jsem ale nazval přáteli, neboť jsem vám předal všechno, co jsem slyšel od svého Otce. (Jan 15,14–15 B21)

Hospodin mluvil s Mojžíšem tváří v tvář, jako mluví člověk se svým přítelem. (2. Mojžíšova 33,11 B21) Bůh se z tebe raduje: Rozjásá se nad tebou radostně, obnoví tě svou láskou, zaplesá nad tebou s výskáním. (Sofonjáš 3,17 ČSP)

Eugene Peterson píše: *V životě je neobtížnější mít v pořádku dvě oblasti: Lásku a Boha. Nepořádek, který lidé v životech mají, většinou pramení ze selhání, hlouposti či lakoty v jedné z nich. Základní a biblické křesťanské přesvědčení je, že tyto dvě věci jsou pevně spjaty. Pokud chceme správně jednat s Bohem, musíme se naučit správně milovat. Pokud chceme správně milovat, musíme správně jednat s Bohem. Bůh a láska se nedají oddělit. Dvěma základními otázkami je tedy „Jaký je Bůh?“ a „Jaká je láska?“¹*

Tolikrát si v církvi klademe otázku „Jaký je Bůh?“ a odpovídáme si špatně. Ponětí, které o Bohu máme, je ovlivňováno rodiči, učiteli, vedoucími a církví. Na začátku neznáme Boha přímo. Spousta lidí Boha vlastně přímo nepozná nikdy a boha, kterého odmítají, si představují tak pokřiveně, že ten, koho odmítají, není skutečný Bůh. Takhle nesprávný pohled na Boha máme kvůli rodinám, v nichž jsme byli vychováni, nebo kvůli současné kultuře. Jedna část mého myšlení rozumově ví, že Bůh není jako můj pozemský otec, ale srdce nebo jiná část mého myšlení to stále vidí nebo cítí jinak. Když jsem byla křesťankou už nejméně deset let a nejméně osm let jsem se dokonce modlila za lidi, aby byli uzdraveni, v jednom kázání

jsem slyšela faráře, jak prosil Boha, aby nám ukázal pokřivené představy, které o Bohu v srdci máme. Tehdy jsem viděla osobu, která byla v dálce a jakoby v mlze. Vždycky jsem věděla, že mě můj pozemský otec miluje, a přijala jsem, že mě miluje i Bůh, ale můj pozemský otec neprojevoval žádné city, a tak jsem v srdci nevnímala ani Boha. Byl v dálce a v mlze. Přestože jsem mohla citovat spoustu biblických veršů o tom, že je mi Bůh nablízku, že mě nikdy neopustí atd., srdce mi zpívalo jinou písničku. Gerard Hughes používá trefné přirovnání: Rodiče jednou vezmou svoje dvě děti na návštěvu ke strýčkovi Jiřímu. Děti vejdou do jeho rozlehlého starého domu, musí si sednout na tvrdé židle s rovnými opěradly a 40 minut se koukat, jak na ně ten starý vousatý pán nudně mluví. Když už odcházejí, míjejí sklep, ve kterém hoří obrovský oheň, a strýček Jiří, o kterém slyšely, že je strašně důležitý a že ho musí navštěvovat i dále, jim řekne: „Pokud ke mně nebudete chodit každou neděli, v tomhle sklepe skončíte.“ Když vyjdou ven, máma a táta je vezmou za ruce a zeptají se: „Že jste si strýčka Jiřího oblíbily?“ Děti zalžou a řeknou: „Ano.“ Takto slovy Gerarda Hughese začíná duchovní schizofrenie.²

Také by to šlo nazvat rozdělení hlavy a srdce, ale přesněji jde o rozdělení dvou způsobů vnímání a poznávání, totiž pravé mozkové hemisféry (intuitivního způsobu reagování, které užívá symbolů) a levé mozkové hemisféry (logického způsobu definování, které užívá slov). Pascal řekl: „Srdce má vlastní rozum, jemuž rozum nerozumí.“

Srozumitelněji řečeno tedy v hlavě můžeme mít jasno o tom, jaký Bůh je, zatímco představa, kterou máme v srdci, může být pokřivená. V takovém případě je potřeba prosit Boha o uzdravení srdce, aby mohlo začít vnímat jinak – v nových obrazech, symbolech.

To je podstatné proto, že obrazy v našem srdci mají vliv na naše emoce. Naše emoce a pocity jsou jako děti – je potřeba o ně pečovat

a vychovávat je. Víme, že zásadu „Děti mají být vidět, ale ne slyšet“ dobří rodiče nezastávají. Pokud se v kázáních říká, že se máme soustředit na víru, a že pocity se přizpůsobí, není to dobré vyučování, protože takovým způsobem bychom emoce potlačili a umlčeli. Pokud bychom se však se svými pocity naopak ztotožnili, bylo by to, jako kdybychom nechali děti vést domácnost – zavládl by v ní chaos.

Být dobrým rodičem znamená dětem naslouchat a přitom je uklidňovat, pečovat o ně a vychovávat je. Když si v srdci osvojujeme správné představy, emoce se nám tím uzdravují. Proto je potřeba, abychom Boha správně vnímali. Víme-li, jakou má povahu, je tím hluboce ovlivňován náš pohled na sebe samé. Dvěma úhly pohledu, které ovlivňují náš život, je to, jak vidíme Boha a jak vidíme sami sebe. Jasně to ukazuje průzkum zveřejněný v novinách *The Times*. Tim Reid v něm píše, že způsob, jak Američané pohlížejí na Všemohoucího, je spjat s jejich politickým vyznáním:

Podle podrobného výzkumu o náboženství ve Spojených státech věří devět z deseti Američanů v Boha, ale to, jak hlasují ve volbách nebo jaký mají názor na válku v Iráku, závisí na tom, jak kdo na Boha zrovna pohlíží. Ukázalo se, že Američané si Boha představují čtyřmi různými způsoby – jako autoritativního, shovívavého, kritického nebo vzdáleného – a toto rozdělení vypovídá o jejich politických, sociálních a morálních postojích přesněji než tradiční kategorie protestanti, katolíci či evangelikálové. V této studii se také říká, že Amerika je náboženštější, než se myslelo, neboť za ateisty se označilo pouze 5,2 % dotázaných, a 91,8 % uvedlo, že věří v Boha. Naproti tomu v Británii při průzkumu v roce 2005 odpovědělo 20 %, že nevěří v žádnou vyšší moc, a pouze 38 % uvedlo, že věří v tradičního Boha.

Americký průzkum, provedený katedrou pro studium náboženství, která patří pod Baylorovu univerzitu v Texasu, přišel s něčím zbrusu novým pomocí otázek týkajících se Boží osobnosti. Přišlo

se na to, že Američané o Bohu mají čtyři odlišné představy, a tito „čtyři Bozi“ jsou překvapivě přesnými ukazateli toho, co si Američané myslí o čemkoli od politiky přes interrupce a daně až po svatbu. „Pokud víte, jakou mají lidé představu o Bohu, dozvíte se o jejich mravech i politických názorech více než takřka z čehokoli jiného,“ říká jeden z vědců Christopher Bader.

Téměř třetina Američanů, přesně 31,8 %, věří v autoritativního Boha rozhořčeného kvůli hříchu a připraveného uvrhovat na zem svou odplatu např. v podobě vln tsunami a hurikánů. Ti, kdo vidí Boha takto, bývají nábožensky a politicky nejkonzervativnější. Většinou jsou méně vzdělaní, mívají nižší příjmy, pochází z jihu a často to jsou bílí evangelikálové nebo černošští protestanti.

Na druhém konci stupnice je vzdálený Bůh, kterého si jako nadpřirozenou sílu bez výrazu, která svět sice založila, ale pak ho nechala být, představuje 24,4 % lidí. Nejčastěji jde o liberály, mravní relativisty a lidi, kteří nechodí do církve. Tento Bůh má většinu vyznavačů na západním pobřeží.

Shovívavý Bůh, populární mezi většinovými protestanty, katolíky a židy na americkém Středozápadě, určuje sice lidem absolutní hodnoty, ale zároveň také odpouští – není lhostejný, ale ani příliš hněvivý. Pro těchto 23 % věřících je velmi důležitá péče o nemocné.

Kritického Boha má 16 % věřících. Představují si ho jako voušatého starce, který sice soudí, ale nehodlá zakročit nebo trestat. Populární je na východním pobřeží.

Afroameričané věří převážně (v 53,4 %) v autoritativního Boha.

Ženy jsou přitahovány Bohem, který není lhostejný, neboli Bohem autoritativním či shovívavým, zatímco muži spíše vzdáleným Bohem a častěji jsou ateisty. Přes 80 % těch, kteří vidí Boha jako autoritativního, věří, že homosexuální manželství je špatné, kdežto z vyznavačů vzdáleného Boha si to myslí pouze 30 %. Pro zrušení trestu smrti je pouze 12 % zastánců autoritativního Boha, ale 27 % těch, kdo vidí Boha jako vzdáleného. Co se týče